

TĀHEKE

NR. 9 1966

SA OLED ILUS, TARK JA HEA,
MU OMA ÕPETAJA!
SA KÕIGIST KÕIGE ROHKEM TEAD,
KUID TARKUST ENDALE EI PEA,
MIND ÕPETAD, KUS VAJA.
MA KOOLI OLIN TULNUD VAID,
SA SEDAMAID MU SÕBRAKS SAID,
J'Ä'D SÕBRAKS ELUAJAKS.
MA SOOVIN SULLE LAPSI H'ÄID,
SIIS RÕÖMSAL MEELEL KOOLIS K'ÄID,
MU KALLIS ÕPETAJA.
SUL OLGU PUHTAID VIHIKUID
JA PALJU „VIISI“ VIHIKUIS,
KUID TUNNIS V'ÄHE LOBASUID,
VEEL V'ÄHEM ÜLEANNETUID.
(SA LUBA SIISKI: VALLATUID
VÕIKS OLLA VAHEAJAL!)
KUI RANGE VAHEL OLED SA,
SIIS, PALUN, J'ALLE NAERATA!
SEST MULLE SINU NAERATUST
ON LIHTSALT V'AGA VAJA.

Täheke

Õpetajad pühendavad oma elu ja töö lastele. Päevast päeva pakuvad nad noortele teadmisi ja tarkusi, annavad nõu ja aitavad, õpetavad töötama ja käituma, rõõmustavad ja kurvastavad koos lastega. Austusest õpetajate vastu peetakse Nõukogudemaal iga aasta 2. oktoobril õpetajate päeva. Siis toovad lapsed oma õpetajaile lilli. Ja ütlevad neile hoole ja armastuse eest suur-suur aitäh!

Paljude õpetajate tööd on hinnatud ordenite ja medalite, aunimetuste ja aukirjadega. Üks neist on Värü 2. 8-kl. Kooli õpetaja Leonora Rinke, keda pildil näed. Temale on laste õpetamise ja kasvatamise eest antud meie maa kõrgeim autasu – Lenini orden. Tal on ka Eesti NSV teenelise õpetaja aunimetus.

A. RAMMO tekst ja foto

HELJO MÄND

AABITS 2222

Aabits 2222. Kas sa tead, mis imelik number küll aabitsa järel on? Mida see peaks tähendama? Ega sa vist ise ikka seda ära ei arva ja sellepärast ma ütlen sulle. See on tuleviku aabits ja number tähendab aastat, millal õpik on trükitud. Kujuta nüüd ette, et see aasta on juba käes ja aabitsa taga istub väike poiss, kelle nimi on Toini. Toini on väga maias poiss nagu kõik lapsed maailmas. Ja uudishimulik on ta ka. Ja targaks tahab saada.

Toini aga ei tunne veel ühtki tähte. Kuid tähti on vaja tunda, muidu ei saa lugemist selgeks õppida. Aga ilma lugemiseta ei saa jälle targaks. Sellepärast istub Toini laua taha ja võtab aabitsa. Tulevikus õpivad lapsed ikka üksinda, ilma kellegi abita, sest aabitsad õpetavad neid ise.

Toini avab esimese lehekülje. Seal on üks täht ja tähe kõrvale on joonistatud apelsin. Ilus kollakaspunane apelsin. Toinil tuleb suur apelsiniisu, aga ei ole neid.

Äkki sosistab täht talle: „Tere!“

„Tere!“ vastab Toini imestunud ja kõheldes, sest ta ei teadnud veel, et aabitsatähed räägivad. „Kes sa oled?“

„Mina olen A, tähestiku esimene täht. Kas ma jään sulle meelde?“

„Ma ei tea,“ ütleb Toini.

A naeratab kavalalt:

„Aga mina tean, kuidas ma sulle meelde jään.“

Ta astub sammu apelsini poole, võtab pildi servast kinni, tõmbab apelsini leheküljelt lahti ja viskab selle Toini ette lauale. Apelsinipilt hakkab paisuma ja muutub ümmarguseks ning lõhnavaks apelsiniks.

„Oil!“ hüüab Toini ja sööb A kingitud apelsini ära. Tõepoolest, nüüd on A-täht talle vana hea tuttav.

Toini keerab teise lehekülje. Ta tahab ka teiste tähtedega sõbraks saada.

„Mina olen B,“ ütleb järgmine täht, „mina kingin sulle banaani.“

Lauale visatud banaanipilt hakkab samuti paisuma, kuni muutub isuäratavaks banaaniks. Toini sööb banaani ja kahetseb, et ta juba varem ei hakanud tähti õppima.

D-täht annab Toinile kolm datlit ja ütleb:

„Datlid on nii kõvasti kokku pressitud, et ei tule enam üksteise küljest lahti. Söö need kõik ära, siis ma jään sulle alatiseks meelde.“

„Küll see D on magus täht,“ mõtleb Toini pressitud datleid süües.

Tähed hakkavad üksteise järel endid tutvustama ja igaüks annab Toinile

midagi. E annab „Eskimo“-jäätise, G – glasuurküpsise, H – halvaad ja I – iiriseid. Toini maiustab ja maiustab ja tunneb, et on sünninud magusat juba ülearugi. Siis tuleb J ja pakub talle juppvorsti. Vorst aurab ja on mahlane. Kui vorst otsas, võib Toini jälle K pakutud koogist mõnu tunda. Toini pugib terve koogi ära ja tunneb äkki janu. Kohe on L platsis ja kallab talle klaasitäie limonaadi. Limonaad kihiseb nii toredasti ja ködistab Toinit joomise ajal ninast.

Siis tuleb M ja annab maasikaid, N – niknäkke, O aga oblikaid. Oblikad on hästi hapud ja kisuvad suu viltu, kuid ka tulevikus armastavad lapsed neid meeleldi närida.

P käest saab Toini ploome, R käest rosinaid, aga S tahab talle suppi pakkuda. Toini ei taha suppi ja kirtsutab nina. Kohe leiab S talle pildinurgast väikese suhkruküki ja paar sinikat, sest ta tahab Toiniga sõber olla.

T annab peotäie tikreid, U toob ube, aga need pole tavalised oad, vaid šokolaadist tehtud, ja V nopib talle pildi pealt mitu vaarikat. V-tähel on veel vahukoort ja viinamarju, aga ta ei julge kõiki Toinile pakkuda, kardab, et poisi kõht hakkab suurest maiustamisest valutama.

Õ toob õuna, aga see on viimane, mida Toini jaksab süüa. Pärast õuna ei lähe tal enam midagi sisse. Toini kõht on ümar nagu pall ja Toini vee- reb voodisse. Ta on õppimisest nii väsinud, et jääb silmapilk magama. Nii ei jõuagi ta enam Ä-, O- ja Ü-tähega sõprust sobitada. Ja kuigi Toini ükskord hiljem nendega tuttavaks saab, kipub ta ikka nende järjekorda segi ajama.

Retk nähkli- metsa

HELU RAMMO

Tamme Endel tahtis hakata oktoobrilaste juhiks.
„Sina ei oska ju laulda,“ ütles talle Silvi.
„Ja tantsida mitte sugugi,“ lisas Liis.
„Ega koondustel pea ainult laulma ja tantsima,“ vastas Tamme Endel pahaselt, „võib ka hoopis muud teha.“
„Mida muud?“ pärisid Silvi ja Liis.
„Ma kohe näitan.“
Tamme Endel istus laua taha ja kirjutas paberilehele:

*Oktoobrilapsed!
Tulge täna pärast tunde maantee äärde suure kivi juurde! Kui sinna tullete, siis näete ise, mis seal on. Teie sõber.*

Kohe pärast tunde ruttasidki esimese ja teise klassi oktoobrilapsed maantee äärde suure kivi juurde. Vaatasid seal uudishimulikult ringi, kuid ei näinud midagi erilist. Üksnes Tamme Endel istus suure kivi lamedal seljal ja koksis pisikese kiviga pähkleid katki. Ilusaid helepruune pähkleid. Muudkui koksis teisi ja tuumad pistis ükshaaval suhu. Näris neid, endal magus nagu ees. Seda maiustamist nüüd väikesed pealt vaatasidki. Ja juba üks poiss neelatas Tamme Endliga kaasa. Ka teised lapsed maigutasid suud.

„Ehk soovite teiegi pähkleid?“ küsis korraka Tamme Endel. Kõik noogutasid.
„Ma tean head pähkliskohta. Tahate sinna minuga kaasa tulla?“
„Tahame! Tahame!“ oli üksmeelne vastus.
Pähklimets oli kõrge ja tihe. Päril tõeline sarapuupadrik. Kõige ilusamad kobarad kasvasid ladvaokstes. Kuidas neid kätte saada?
„Ronime otsa,“ olid poisid kanged pakkuma.
Tamme Endel raputas pead.
„Pähklipuu oksad on kerged murduma. Teeme parem käed pikemaks.“
Tamme Endel löikas igale korrajale konksuga kepi. Nendega sai ladvaoksi hästi alla painutada.
„Kes häid pähkleid tahab, korjaku nendelt pöösastelt, kus pähklid tupest kergesti välja tulevad,“ õpetas ta veel. „Metsas on alati mitut sorti pähklipöösaid. Mõnel valmivad pähklid hilisemaks ajaks.“
Nüüd hakkasid ka oktoobrilapsed erinevust märkama. Uhel pöösal olid pikergused pähklid. Teisel suured, ümmargused. Kolmandal väikesed, laperguse tipuga. Ja mõnel pöösal tõepoolest niisugused, mis alles päris valmimata.
Need viimased jäeti kasvama.
Lõpuks polnud pähkleid enam kusagile panna. Pähklikorrajad pöördusid koolimajja tagasi.
Silvi ja Liis tulid väravale vastu. Aga seda nad ei küsinud, kuidas metsas meeldib. Ju võis nägudeltki näha, mis niisugusele küsimusele oleks vastatud.

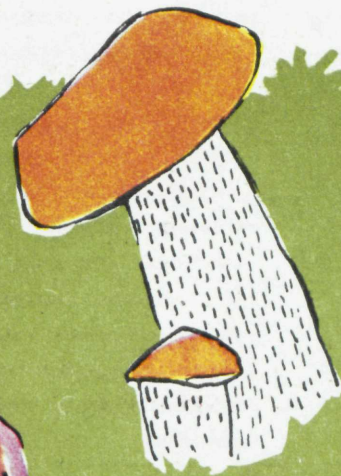
Metsas paisub putavik

METSAS PAISUB PURAVIK,
PISIKENE SEENEMIKK.
SOE ON ÕÕ JA PALAV PÆEV.
VIHMASAGAR HOIAB KÆEST,
KÖRREST ULE UPITAB,
UPITAB JA HUPITAB:
KASVA, KASVA, PURAVIK!

HAAVIKSEENED HAAVIKUS,
LEPIKSEENED LEPIKUS,
KUUSESEENED KUUSIKUS,
KAASIKSEENED KAASIKUS –
KÕIK NAD LAPSI OOTAVAD.

VÕSA POOLE VUDIB KORV.
KES SEAL KORVI KÕRVAL ON?
KORV ON SUUREM MEIE MALLEST,
ON PEAAGU SUUREM KALLEST.
AGA MEIE VÄIKE LUULE
KINDLASTI ON KORVIST SUUREM.

LEILI
ANDRE

SILVIA TRUU

VAHVAD VARBLASED

Varblane Virrdi vihtles varblase Viuhtiga veranda veeres vihma-vees. Verandalt visati varblastele viiruline vahvel. Virrdi vuras Viuhtiga võrinal veest välja vahv-
lile.

Vahtral valvanud vares vaaks-
tas, vuhises vahtralt, võttis väi-
kestelt varblastelt väevõimuga
vahvli.

„Va vastik vares!“ virises Viuhti.

„Va vahvlivaras!“

„Virisemisest vähe, vaja või-
delda,“ vastas vihast vabisev
Virrdi võitlusvalmilt.

„Varesega? Vaata varest! Vares
võimas vaenlane,“ virises Viuhti.
„Varblased väikesed.“

„Vilistame vennad võitlema!“
vastas Virrdi. „Viisteist vaprast
varblast varesest võimsamad. Võ-
tame vareselt varblaste vahvli.“
Virrdi vilistas vennad võitlema.
Viisteist väikest varblast viskusid
vihinaga varesele. Vares võpa-
tas, värises vihast. Vahvel vup-
satas varese varvaste vahelt.
Varblased võrinal vahvlile.
Võitlus vaibus väikeste vapraste
võiduga.

AIME MARIPUU

Maasika Mari

Kord elas metsas väga armas ja hästi ilusate punaste põskedega
Maasika Mari.

Igäüks, kes teda nägi, ütles kohe: „Oi, missugune kena Maasika
Maril Nopiks kohe ära! Sööks kohe ära!“

Aga Maasika Mari ei kartnud mitte põrmugi noppimist ega ära-
söömist. Naeris aina lõbusalt, sest ta oli metsavaht Jüri Maasika
pisike tütar Mari Maasikas.

VENDA SÖELSEPP

Untsuläinud laul

LAHEKA'ARUS KULDNOKK UJUS,
SUKELDUS JA KALU SÕI,
AGA HANI RÕÖMSAS TUJUS
PESAKASTIL VILET LÕI.

M'ANNIMETSAS ÖÖTSUB KÕRKJAID,
TUUL LÕÖB LAULE VIISIKAIID.
LAINEPIIRIL MÕRUMÕRKJAID
KASVAB RÕÖMSAID RIISIKAIID.

SILK OLI J'A'ANUD SABAST ILMA,
PAGEND PAKKU KASSI EEST.
HIIR J'A'I KINNI VÕRGUSILMA
JA TA VÄLJA VEETI VEEST...

UTLEKSIN MA VEELGI MÕNDA –
AGA JUSTKUI VILTU VEAB...
S'ATI SINA LAULUS NÕNDA,
ET KÕIK OLEKS, NAGU PEABI

Illustreerinud E. VALTER

KALJU KANGUR

Pildiraamat

KAI OLII KOBAK'APP JA SAAMATU,
PILLAS MAHA PILDIRAAMATU.

OH, KUIDAS KÕIK LÄKS ÄKKI SASSI:
HIIREPOEG SEAL HIILIS KASSI,
KAELKIRJAK KÕNDIS, KORSTEN PEAL,
TAEVAL OLID AKNAD – SIIN JA SEAL,
MAJAL AGA, MAJAL AGA
SARVED OLID PEAS JA SABA TAGA.
ELEVANT LENDAS TAEVA ALL,
TIGU SÕITIS TRAAVI, SEST RUTT OLII TAL ...

ET SEE KAI OLII NII SAAMATU,
PILLAS MAHA PILDIRAAMATU!

JOOKSID LAPSED APPI TALLE,
JOOKSIS MATI, JOOKSIS MALLE.
PILDID KÕIK OLID HULLULT SEGI,
IGAMEES RÄNKA TÕÖD SEAL TEGI,
KUNI KÕIK JÄLLE KORDA SAI,
KUNI RAAMATU TERVEKS SAI KAI.

RAIMO MÄNNIS

SIRJE JA KALLE

Sirje ja Kalle on õde-venda. Sirje on seitsmeaastane, Kalle vaevalt kuue. Nad käivad alati igal pool kahekesi. Kalle lihtsalt ei jää õest samugi maha. Ta on harjunud nii. Söövad, näiteks, laua ääres. Sirje on kärmem. Tal saab enne kõht täis. Jookseb õue mängima. Kohe viskab ka Kalle lusika käest, nagu ei oskaks üksi suppi suhu tõsta.

Tuleb onu külla. Küsib Kallet:

„Kas sa õuna tahad?“

Kalle ei vasta sõnagi. Vaatab õe poole. Niipea kui õde on oma õuna kätte saanud, läheb ka poisi käsi pikaks.

Või lähuvad, näiteks, teed mööda. Sirje ees, Kalle pool sammu järel.

„Kuhu väikemees ruttab?“ kummardub üks onu poisi juurde alla.

„Sirje!“ pistab see kisama.

„Noh, kuhu siis?“ uurib onu edasi.

„Ma ei tea. Sirje ütleb,“ vastab poiss.

Õde ütleb tema eest. Õde mõtleb tema eest.

Nagu polekski poisil endal pead, vaid ainult jalad õe kannul jooksmiseks.

„Ole ikka mees! Mis sa ripud tüdruku kleidisabas!“ pahandab vahel isa.

Ühel päeval läks ema poodi. Küsis lastelt:

„Mida ma teile toon?“

„Sedasama mis Sirjele,“ oli Kallel kohe vastus valmis.

Nüüd algas huvitav ootamine. Usna pea oligi ema tagasi. Ribinal-ribinal harutasid lapsed oma pakikesed lahti. Seal olid patsipaelad. Sirjele punased, Kallele sinised.

malt näha. Soo, poiss ilmus uuesti, ent mitte enam oma pingist, vaid hoopis Ulvi kõrvalt. Kõksti istus ta puuduva Liisi asemele. Ja oi, mis: juba oli ta Ulvi sahtlist koukinud välja pisikese nuku, mida tüdruk salaja kaasas kannab. Ants kussutas nukku süles – äiu, äiu! Selle tembu peale kostis ümberringi mõni naeruturtsak, kuid suurem naer hoiti tagavaraks. Igaüks teadis, et Ulvil on äge iseloom ehk, nagu lapsed räägivad, ta särtsatab kergesti. Kas ta virutab praegu Antsule matsu, või kargab tal karvust kinni nagu hiltjuti ühel III klassi poisil, või...
Antsul igatahes olid jalad valmis seatud, et teise viha eest silmapilk ära lipsata. Aga tohoh imet! – Ulvi heitis talle vaid välkva pilgu. Siis hakkas omaette pomisema.

Ants oli nii üllatunud, et märkas tüdrukut edasi õrritada alles paari hetke pärast, kõneldes nukule: „Su mamma on tot-tot.“
Õelda Ulvi kohta tot-tot – no see sõna ikka paneb ta rusikad liikuma! Klassis jäeti koguni hingamine ajutiseks seisma: nüüd, nüüd... Ometi – kas usu või mitte – hakkasid Ulvil liikuma jälle üksnes huuled, pealegi üsna tasakesi. Samas lähenesid koridoris õpe-

AINO TIGANE SÄRTSATAJA

Kell oli kõlisenud, I-a lapsed viimaseni klassis ja oma kohtadel. Ainult nad ei valvanud silmadega ust, nagu harilikult õpetajat oodates, vaid vahtisid Antsu. Arusaadav, miks: see poiss oli naljameister, ja enne matemaatika tundi kulus nali marjaks ära. Ants tegigi kavala näo, vajus lühemaks, lühemaks, kuni kadus pingi alla. Klassikaaslased sirutasid kaelu, et täpse-

SINU SOBRAD TEISTES MAADES

Ungari Rahvavabariigi oktoobrilapsi kutsutakse väikesteks trummilööjateks. Rinnas kannavad nad trummikujutisega märki. Ka nende lipukesel on trumm kahe ristamisi pulgaga.

Tšehhoslovakkia Sotsialistliku Vabariigi oktoobrilapsi kutsutakse sädemekesteks. Nende märgil on avatud raamat viisnurgaga.

Saksa Demokraatliku Vabariigi oktoobrilapsed kannavad noorte pioneeride nime. Nendel on sinine kaelarätt ja pioneerimärk tähtedega JP (saksakeelsete sõnade „noored pioneerid“ esimesed tähed).

Vietnami Demokraatliku Vabariigi väikesi koolilapsi kutsutakse augustilasteks. Nende märgiks on viisnurkne täheke numbriga kaheksa.

taja sammud, Ants ruttas oma õigele kohale. Ulvi üle naerda ei saanudki.

Vahetunnil kogunesid nii tüdrukud kui poisid tema ümber.

„Ega sa viimati gripis ole?“ küsiti.

„Ei.“

„Köht valutab?“

„Ei.“

„Miks sa siis lasksid Antsul endale nõnda... Ja ainult pobisesid?“

Ulvi katsus põigelda, lõpuks tunnistas:

„Lugesin üks, kaks, kolm, neli... Sest lubasin kodus isale, et kui vihastun, loen kümneni, enne ei võta midagi ette.“

„Aa-ah,“ hüüti, „tema arstib oma särtsu!“

Ulvi ei lausunud sõnagi, ainult ta silmad välkusid endiselt. Võtnud Maial käe alt kinni, tiris ta selle eemale ning sosistas talle kõrva:

„Leping isaga oli kahe nädala peale. Küll nad kõik veel saavad, kui see aeg möödub.“

Maia ei uskunud:

„Kui sa niikaua särtsatamata vastu pead, vaevalt siis sinust üldse enam särtsatajat on.“

Bulgaaria Rahvavabariigi esimeste klasside õpilasi kutsutakse rahvuskangelase Tšavdari auks tšavdarlasteks. Nemed kannavad sinist kaelarätti.

AN-22

Nii nimetatakse uut Nõukogude lennukit. Ta on tohutu suur. Neljakorruselise maja kõrgune. Rohkem kui 50 meetrit pikk. AN-22 võtab peale 720 reisijat. Võib vedada ka kogukat ja rasket laadungit. Tema kabiini mahub:

VEEALUSTE TIIBADEGA MOOTORLAEV
VÕI REISIRONGI KÕIGE PIKEM VAGUN
VÕI KOLM AUTOBUSSI
VÕI KAKS ESKAVAATORIT JA MAASTIKUAUTO
VÕI VIIS BULDOOSERIT
VÕI SILLA KANDEKAAR.

Niisugust hiiglasuurt ja võimast lennukit ei ole ühelgi teisel maal kogu maailmas.

Kaljutel mägedel pulbitsevad kuumaveallikad ehk geisrid. Aeg-ajalt purskub geisritest aurusambaid ja veejugasid. Allikate ümbrus on kaetud suhkrualgete kividega. Seepärast on neid mägesid hakatud nimetama suhkrupeadeks. See mägi, mida pildil näed, asub tillukesel Saint Lucia (loe: sönt-luutso) saarel.

Neegrinaised koorivad muskaatpähkleid ettevaatlikult, et tuum terveks jääks. Muskaatpähkli tuum on kallihinnaline kaup, mida laevadega teistesse Ameerika maadesse ja Euroopasse veetakse. Muskaati tarvitatakse toitude tegemisel maitseainena ja sellest saab arstirohte.

Üks suuremaid Väikeste Antillia saari on Martinique (l.: martinikk). Selle saare pealinnaks on Fort-de-France (l.: foordöfranss), mille üht tänavat näed pildil.

VÄIKESED ANTILLID

Need on sada väikest saart Põhja- ja Lõuna-Ameerika vahel Kariibi meres. (Seal on ka suurte saarte ahelik, mida Suurteks Antillideks nimetatakse.) Väikeste Antillide saartel on tulemäed ehk vulkaanid. Neist mitme tipul hõljub lakkamatult suitsusammas. Vahel purskub vulkaanidest mürisedes tuleleeke ja kive ning pahisedes voolab tulikuuma hõõguvat laavat. Orgudes kasvab tihe ürgmets. Puude rohelises lehestikus lendavad käratsedes kirjusulelised linnud, okstel ronivad väikesed pika sabaga ahvid. Ranniku lähedal on kookospalmid, sidruni- ja banaanipuude salad. Rannaliival loivavad või ujuvad merelainetes lapergused kilpkonnad.

Väikesed Antillid on jaotatud mitme kapitalistliku maa valduseks. Saarte elanikeks on aga neegrid ja indiaanlased ning neegrite ja valgete järglased – tõmmud mulatid. Nad harivad valgete peremeeste põlde, kasvatavad kohvi, puuvilla, suhkruroogu, kakaoube. Minnakse ka paadiga merele kalu ja kilpkonni püüdma.

KÕIK, MIDA TE SIIN LOETE JA NÄETE, ON PÄRIT LOHUSALU ALGKOOLI ÕPILASTELT.

Sadamas

Meie kolhoosil „Nord“ on oma sadam. Sinna tulevad kalurid kalasaagiga. Missugune on Tallinna sadam, seda me ei teadnud. Olime kuulnud, et sinna sõidavad isegi laevad Soomest. Tallinnas läksime kõigepealt meremuuseumi. Seal oli välja pandud palju laevamudeleid ning merel vajalikke tööriistu. Eksponaatide vaatamisega kasvas huvi sadama vastu. Sadama värava juures ootas meid ekskursiooni-juht. Tema tutvustas meile sadamat. Küll oli siin kõigil kiire! Mitu kraanat laadisid laevu, sõitsid vagunid ja ruttasid inimesed. Ei saanud kohe arugi, mis toimus. Sadamas seisis ka äsja Aafrikast saabunud laev. Saime loa laeva külastamiseks. Meid võttis vastu kapten. Ta jutustas, et laeva rooli keeravad nüüd automaadid, inimene ainult kontrollib automaatide tööd. Kui koju jõudsime, ootas meid üllatus: „Tähekeses“ oli pilt ja jutuke sadamast. Nagu kokkuvõtte meie ekskursioonist.

IMBI SEPP,
IV klassi pioneer, ja
MERIKE KOOVISTE,
III klassi oktoobrilaps

Matkal

Tegime matka piki Keila jõge. Käisime mööda metsa ja õppisime loodust tundma. Kuulasime ka linnulaulu. Öhtul tegime lõkke ja valmistasime söögi kartulitest ja kaladest. Küll maitsetes lõkkel tehtud toit hästi! Kella kümne paiku käisime ujumas. Vesi oli soe. Järgmisel päeval hakkasime koju tagasi minema. Vahepeal puhkasime ja mängisime palli.

KAIE MIGUR,
I klassi oktoobrilaps

Laeva joonistas
IV klassi õpilane
AHTI ROMANDI

Kunstinäitusel

Kolhoosis korraldati kunstinäitus. Küllastasime seda kogu kooliga. Välja oli pandud ka pilt Jaanist. Mulle meeldis see pilt kõige rohkem. Jaan ise ei olnud oma pildiga rahul, ütles, et temal nii punaseid kõrvu ei ole. Aga kõrvad olid sellepärast punased, et aknast paistis päike.

REET PORK,
I klassi õpilane

PADA SÕIMAB KATELT

ENO RAUD

Ükskord mängisid Peep ja Mikk õuel poodi. Peep oli poemes ja Mikk oli ostja. Poeletiks oli kummulikeeratud kast.

Mikk astus leti juurde ja ütles:

„Tervist!“

„Tervist!“ kostis Peep vastu. „Mida te soovite?“

„Palun üks põrandaleib ja kilo suhkrut,“ ütles Mikk.

„Põrandaleivad on kahjuks juba läbi,“ vabandas Peep. „Kas vormileib tohib olla?“

„Olgu siis pealegi vormileib,“ ütles Mikk.

Peep keeras telliskivi takjalehe sisse ja ulatas Mikule. See telliskivi oli vormileib. Siis võttis Peep Miku käest mänguambri ja tõstis sinna kühvliga valget, oja äärest toodud liiva. See liiv oli suhkur.

„Kas soovite veel midagi?“ küsis Peep, kui ämber suhkrut täis sai.

„Nüüd on kõik,“ ütles Mikk.

„Palun kolm rubla ja kaks kopikat,“ ütles Peep.

Mikk pani lauale kaks lepalehte ja kolm väikest kivikest. Lepalehed olid rublad, aga väikesed kivid olid kopikad.

„Kas teil parajat raha ei ole?“ küsis Peep.

„See on ju paras raha,“ ütles Mikk.

„Ei ole,“ ütles Peep. „Ma pean teile ühe kopika tagasi andma, aga mul on peenraha täiesti otsas.“

„Te ei oska ju rehkendada,“ ütles Mikk. „Imelik, et te üldse olete poemeheks saanud.“

„Teie ise ei oska rehkendada,“ ütles Peep. „Imelik, et ema teid üldse poodi on saatnud.“

Peebu vanaema pesi parajasti köögis nõusid. Nüüd tuli ta trepile, kuulas natuke aega poiste sõnelemist pealt ja ütles:

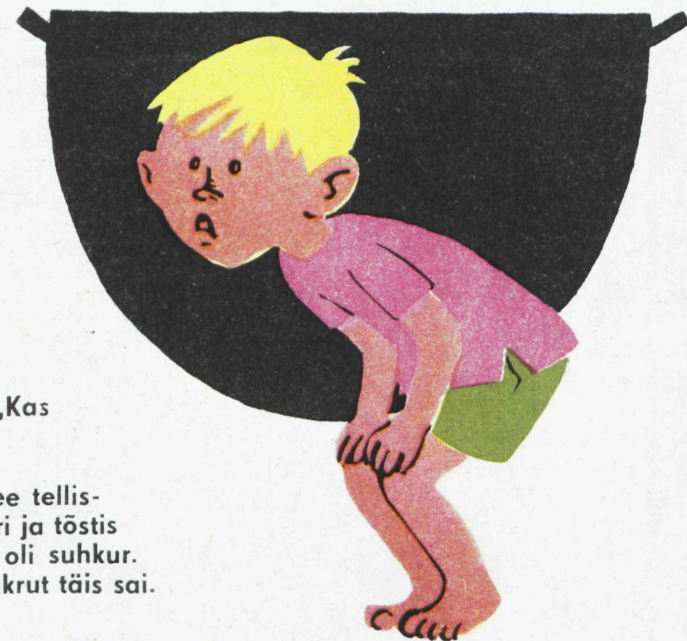
„Pada sõimab katelt, ühed mustad mõlemad.“

Peep jättis nüüd poemängu korrapealt sinnapaika. Ta jooksis kööki, et oma kõrvaga kuulda, mismoodi see pada küll katelt sõimab.

Kordamööda vaatas ta pada ja katelt. Vaatas ja püüdis õige hoolega kuulatada, kuid ei kostnud talle kõrva ainsatki sõna.

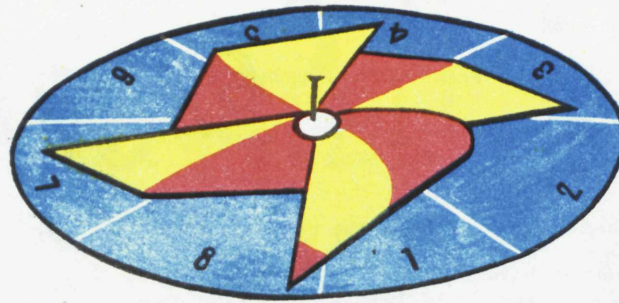
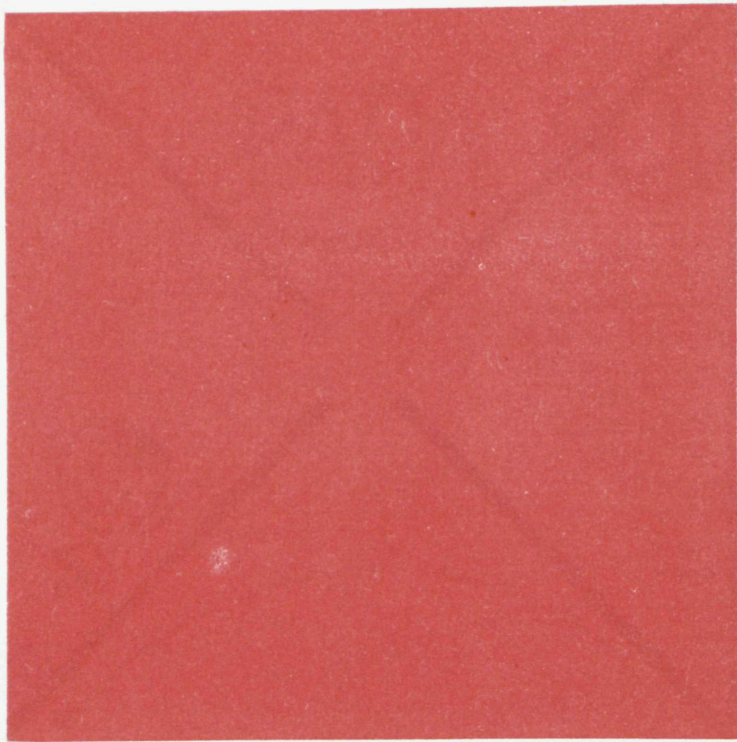
„Pada ei sõima ju kedagi,“ ütles Peep viimaks ja tegi õige pettunud näo.

„Eks võta temast siis eeskuju ja jäta Mikuga jagelemine järele,“ ütles vanaema.

Illustreerinud M. KERNUMEES

abil numbritega kettale. Nüüd võid hakata sõpradega mängima – õnne proovima. Mäng käib nii. Võta sõrmedega naela otsast kinni ja puhu täiest jõust tiivikule. Tiivik teeb mitu kiiret tiiru. Missugusele numbrile jääb tiivikule joonistatud poisi sõrm peatuma, nii mitu punkti saad. Punktid kirjuta tabelisse oma nime järele. Iga mängija puhub kolm korda. Kes saab kokku kõige rohkem punkte, on mängu võitnud.

NIMI	I KORD	II KORD	III KORD	KOKKU

Tike seiklused

Tike on pärit Rumeenia pioneeriajakirja „Cravata Rosie“ („Punane Kaelarätt“) lehekülgedelt. Seal juhtub temaga lõbusaid lugusid. Uhte neist tutvustame ka teile.

ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA!

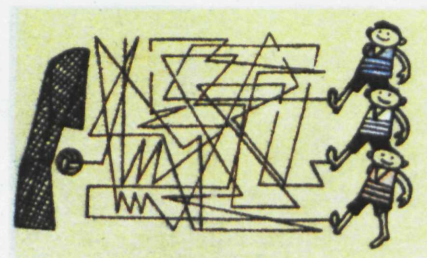
PIMESIKUM'ANG

Riina seisib ringi keskel ja luges: „Kassipojad Liisu, Miisu leidsid nurgast vana viisu. Sihker-sahker, ussi-pussi – viisu paelad läksid krussi.“

Pimesikuks jäi Anne. Kellest Riina alustas lugemist?

TIIU JA TERAD

Kui sa punktid numbrite järjekorras pideva joonega ühendad, saad teada, kellele Tiitu teri raputas.

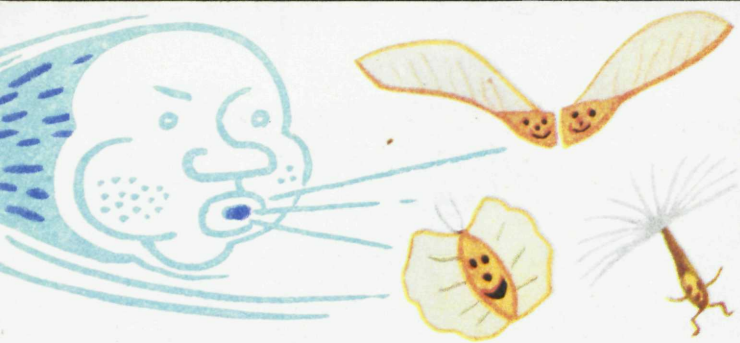

KES LÕI PALLI VÄRAVASSE?

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 9 – 1966. Toimetuse kolleegium: L. Lilleas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna, M. Velleste. Vastutav sekretär O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk. EKP Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Ladua antud 27. VII 1966. Trükkida antud 1. IX 1966. Trükkiaar 48 500. Trükoopnoid 2. Arvutuspoognoid 2,93. MB-07947. Tellimise nr. 1104. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Ofsetiraber nr. 1, 120 sm², 62x90, 1/8. Kamenogorski Paberivabrik, Leningradi oblast. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel V. HURDA joonistus „Loomade kool“.

„Hurraa!
Tuulega lendame kau-
gele, kaugele!“ röö-
mustavad kase-, vaht-
ra- ja võililleseemned.

„Tore on sõita koera saba
küljes,” arvab takjanutt.
„Meie hoiame poisi püks-
test kõvasti kinni ja saame
nii edasi,” ütlevad ruskme-
seemned.

„Meie meeldime lin-
dudele, ja nii saamegi
reisida,” teatavad kir-
sid ja pihlamarjad.

KUIDAS SEEMNED REISIVAD?

„Meie reisime sipelgatega.
Vastutasuks lubame neil ära
süüa meie küljes olevad
maitsvad osad – lisemed,”
ütlevad lõosilma- ja sinilille-
seemned.

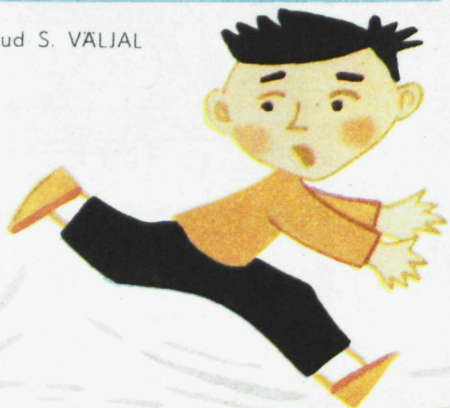

„Oleme pritskurgi lap-
sed ja elame lõunas.
Ema lennutab meid
teele nagu rakette.
Lendame kuni 10 m
kaugusele.”

„Elame stepis. Kui oleme valminud, hakkab meie emataim
veerema ja meie ühes temaga. Meie nimi ongi „veere-üle-
välja”. Ajame mõnele mehele hirmu peale. Lõpuks aga pu-
deneme mööda stepi laiali.”

Joonistanud S. VALJAL

„Kes minu kauna puu-
dutab, seda ehmatan,
ja siis lendavad kõik
mu seemnelapsed
läiali,” ütleb verev
kurereha.

„Head aega, ema vesiroos!
Mina lähen reisima ujudes.”

